

Predmet: Bratunac (opt. Dalibor Maksimović)

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: K. Po2 5/16

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142 st. 1 KZ SRJ, u vezi sa čl. 22 KZ SRJ

Glavni pretres: 09.09.2016. godine

Izveštaj: Marina Kljaić, posmatrač FHP-a

Sudsko veće donelo je naredbu da se obavi veštačenje procesne sposobnosti oštećene - zaštićenog svedoka VS1, dok je odbilo predlog TRZ-a da se u isto vreme veštačenjem utvrdi stepen duševnih patnji koje je oštećena doživela kao posledicu izvršenja krivičnog dela, obzirom da je postupak hitan i da se takvo veštačenje može obaviti i u nekom drugom postupku.

Ispitivanje sudskog veštaka dr Branka Mandića

Sudski veštak neuropsihijatar obavio je veštačenje oštećene, utvrdivši na osnovu njene medicinske dokumentacije da boluje od posttraumatskog poremećaja te da redovno koristi antidepresive i sedative. Još tokom rata oštećena se obraćala neuropsihijatru, a i danas, prilikom razgovora sa oštećenom o kritičnom događaju, kod nje postoji emocionalna napetost. Zaključio je da je oštećena procesno sposobna.

Oštećenju je već ranije određena mera zaštite u sudu BiH, odnosno da svedoči pod pseudonimom, koju meru je sada postupajući sud dužan da poštuje, a takođe se ovom sudu oštećena obratila podneskom u kojem je molila da se tokom postupka ne sreće sa optuženim, pa je određeno da će biti ispitana iz posebne prostorije.

Ispitivanje oštećene/svedoka VS1

Oštećena je već davala iskaz pred nadležnim organima BiH, i to pred Državnom agencijom za istrage i zaštitu (SIPA) i Tužilaštvom BiH, pri kojima delimično ostaje. Objasnila je da prilikom davanja iskaza pred SIPA-om nije spominjala silovanje iz razloga što ju je oštećena VS2, koja joj je rođaka, zaklela da o tome ne govori, a ujedno je i nju samu bilo sramota da o tome priča. Kasnije ju je „proganjalo” što nije ispričala i za silovanja, pa je prilikom svedočenja u tužilaštvu i o tome svedočila. Navela je da je kritičnog dana krenula sa svojom rođakom – svedokinjom VS2 (koja je u međuvremenu preminula) – da obidu familiju u selu Hranča (opština Bratunac, BiH). U selo je došla srpska vojska i sve meštane je isterala na put, odakle ih je autobusima odvezla do mesta Repovac. U Repovcu je bilo dosta vojske koja je razdvojila muškarce od žena i dece. Vojnici su u jedno putničko vozilo „kupili” starije ljude i odvezli ih prema Hranči. U Repovcu su zadržani oko dva sata, i za to vreme su ubijena tri ili četiri čoveka. Ubijeni su Huso,

seoski hodža, Nezir i Omer. Njih je ubio optuženi iz puške ili pištolja. U sve njih je prvo pucao, a Husu je nakon toga i preklao. U to vreme optuženog nije poznavala, ali je čula da ga drugi vojnici zovu Dača. Kasnije je došao autobus koji je trebao da ih odveze u Kladanj, ali su oštećenu kao i oštećenu VS2 Dača i još jedan nepoznat vojnik zaustavili i naredili im da uđu u jedno putničko vozilo kojim su svo četvoro krenuli iza autobusa. Seća se da je na tom putničkom vozilu bio natpis firme „Boksit“, dok se boje i marke vozila ne seća. Kada je autobus došao do mesta Glogova i zaustavio se kako bi u isti ušli jedan čovek i žena sa decom, Dača je izašao iz vozila i ubio tog čoveka koji se zvao Muja. Negde između Milića i Vlasenice vozilo u kojem su bili je skrenulo sa glavnog puta u šumu, gde su se zaustavili i naredili njoj i oštećenoj VS2 da izađu iz vozila. Vojnik koji je bio sa Dačom odveo je njenu rođaku VS2 u šumu, a nju je Dača tu silovao. Plakala je i molila ga da je vrati u Bratunac da ide kod dece. Nije očekivala da će je silovati jer je bio znatno mlađi od nje, mogla je majka da mu bude. U to vreme Dača je bio mlad, oko 18-19 godina, srednjeg rasta, nosio je maskirnu uniformu i oko glave je imao vezanu traku. Kasnije se vojnik vratio sa njenom rođakom koja je bila sva raščupana, crvena u licu i uplakana. Seli su u vozilo i nastavili put kroz šumu, sve dok se u jednom trenutku vozilo nije zaglavilo. Tada su Dača i vojnik iz vozila izneli oružje – bilo je pušaka, bombi, redenika. Nakon toga Dača je iz ručnog bacača uništio vozilo, a oni su se razdvojili na način da je vojnik sa njenom rođakom otišao u nepoznatom pravcu, a ona sa Dačom prema Milićima. Nije mogla da odredi kada je to bilo, zna da je tada padala kiša i da je već pao mrak. Dača joj je dao kapu „Arkanovaca“ i rekao joj da idu kod njega kući, da mu majka radi u ugostiteljstvu, ali da ništa ne govori, dok će on reći da su bili negde u akciji i da im je vozilo ostalo u kvaru. Došli su do kuće koja je bila na dva sprata, sazidana od crvenih blokova. Kuća je bila malterisana samo iznutra. U kući u dnevnoj sobi su sedela dva čoveka i dva dečaka, kao i Dačina majka. „Pitali su nas gde smo bili, gde smo klali i gde smo palili“, ali im je Dača rekao da ništa ne pitaju, te da majka razmesti krevet za oštećenu pošto je umorna. Dača ju je odveo u jednu sobu na spratu i zapretio joj je da iz sobe ne sme izlaziti bez njegovog odobrenja. U toku noći Dača ju je dva puta silovao. Plakala je cele noći, želela je da je neko ubije jer nije mogla da podnese sve što joj se dogodilo. Ujutru je došao Dača i rekao joj da ide na autobusku stanicu jer ima autobus za Bratunac i dao joj je novac za kartu. Na punktu kod mesta Srpska Hranča vojska je zaustavila autobus i izveli su je iz autobusa zajedno sa još jednom putnicom, gde su ih vređali i svašta im govorili. Pred veče je naišlo jedno putničko vozilo u kojem je bio bračni par koji je išao za Kladanj, pa su im vojnici rekli da njih dve povezu. Kada su prolazili kraj Hranče videla je dosta ubijenih ljudi. Njihova tela su bila ispred kuća, a videla je da su među ubijenima ljudi koje su prethodnog dana vojnici iz Repovca kolima odvozili prema Hranči. Kada je davala svoj iskaz u SIPA-i, prepoznala je optuženog na fotografijama koje su joj tom prilikom pokazane. Nije sigurna da bi ga sada prepoznala, imajući u vidu da je prošlo dosta vremena. Oštećena se pridružila krivičnom gonjenju i istakla imovinsko-pravni zahtev, a na pitanje suda koliko bi iznosio odgovorila je da joj je optuženi uništio život, a da sud zna koliko to vredi.